

Šolstvo

Iz beležnice domačega učitelja

Novo polletje – nova priložnost

Pred desetimi leti me je usoda pripeljala pred hudo preizkušnjo – biti ali ne biti – dobesedno. Zdravniki so mi namreč postavili diagnozo: možganski tumor. Tudi sam sem videl sliko, na kateri se mi je zdel velik vsaj za petino možganov. Ko so to sliko videli na nevrokirurgiji, me je dežurni zdravnik vprašal, ali je res moja. Ni namreč mogel verjeti, da ob tako velikem tumorju še lahko, vsaj na zunaj, delujem razmeroma normalno in zgledam popolnoma zdrav.

Do takrat nisem še nikoli pomislil na samomor. Takrat pa sem prvič, zadnjič in upam, da nikoli več, pomislil tudi na to skrajnost. In sicer predvsem zato, ker sem se bal, da bom po operaciji ostal, glede na zelo zahteven in dolgotrajen poseg, kakor koli prizadet, nisem pa hotel ostati v breme dekletu in staršem. Potem sem se spomnil na risbo, ki mi jo je pred leti dala mama, na kateri žaba, ki je v štokljinem kljunu, prime štokljo za vrat, tako da je ta ne more požreti; nauk, ki naj bi iz te risbe sledil, se glasi: nikoli se ne vdaj! Umrem lahko še vedno, sem si mislil, in enkrat se mi bo to gotovo zgodilo, če hočem ali ne! Zato sem seveda šel na operacijo in večmesečno obsevanje; ni bilo lahko, ampak sedaj, po desetih letih, lahko rečem, da mi ni žal in da sem se takrat prav odločil.

Kaj so v primerjavi s tem slabe ocene ali morda takšna groza, kot je graja. Vse to se lahko popravi, samo željo, interes, voljo ter predvsem samospoštovanje in pripravljenost, da naredimo nekaj zase; moramo imeti. Brez tega žal ni nič! Kajti nihče drug ne more namesto nas napraviti tistega, kar lahko le sami. Tudi sam sem imel v gimnaziji široko paleto končnih ocen, zato mi je jasno, da sem bil za vsak uspeh ali neuspeh odgovoren predvsem sam, manj profesorji, ki so me znali pripraviti do tega, da sem se trudil

za njihov predmet. To pišem tistim, ki ste morda zaradi slabih ocen obupali. Nikoli ne obupajte! Borite se do zadnjega! Vse je odvisno samo in izključno od vas. In končno: na nobeni šoli ne zahtevajo nič takšnega, česar ne bi zmogli!

Verjemite mi, to lahko storite sami! Je sicer malo bolj zahtevno in naporno, saj se boste morali čez vso prespano snov pregristi sami. Če se že vnaprej bojite samostojnih ur plezanja po neznanem terenu, storite to s pomočjo požrtvoval-

Domači učitelj – Andrej Remškar

nega sošolca. Lahko se obrnete tudi na kakšnega inštruktorja, ki ga boste seveda morali plačati, pri tem pa vam nihče ne jamči, da je res dober. Zato se prej poskušajte pozanimati, ali je morda že komu uspešno pomagal!

Če ste se odločili, da se boste s slabo oceno spopadli sami, ste glede na generacije izpred desetih let in več na boljšem vsaj v tem, da je sedaj na voljo mnogo več učbenikov, priročnikov, zbirka nalog in knjig z rešenimi nalogami, kjer niso podane samo rešitve, ampak tudi poti do njih. Kaj ti pomaga rešitev, če ne veš, kako do nje priti! Za osnovno šolo je takšnega gradiva zelo veliko; samo za osmošolsko matematiko imam v uporabi 23 gradiv, s katerimi pomagam tistim, ki so se odločili, da pomoč poiščejo pri meni. Za srednje šole je vsega tega bistveno manj, pri matematiki, ki najpogosteje povzroča težave, pa morda najbolj priporočam priročnika Matematika 1 in 2 Melite Gorše, ki sta bila predstavljena v lanski decembrski prilogi Šolstvo. Resnično sta dobra!

Torej, kar na delo! Več kot je snovi, ki ste jo preslišali in prespali, daljša bo pot, zato je treba čim prej začeti! Pot, ki je pred vami, so prehodili že mnogi. Sledite jim! Prej ko boste začeli, prej boste na cilju! Zgrabite štokljo za vrat in ga stisnite, še preden vas požre!